

fabrikanterne, hvem Udbyttebestatningen vil være en væsentlig Fordel, skulle have samme Mening om Udbyttebestatningen som de store Sædbrænderier, der alene befatte sig med Brændevinstilvirkning. — Men Brændevinsbrændernes Standpunkt, hvorfra Reformen bedømmes, maa derhos formentligen være ikke lidet forskjelligt fra Lovgivningsmagtens. Medens hine naturligen maa stræbe efter at erholde et saa stort afgiftsfrit Udbytte som muligt eller at kunne fri sig for noget af Afgiften ved at forøge Udbyttet af deres Virksomhed udover det, som ligger til Grund for Afgiftens Størrelse, maa det derimod være Lovgivningsmagtens Opgave at ramme Bestatningsgjensstanden, men kun den alene, netop i det Forhold, som den finder passende, samt at lægge den samme Skat paa den samme Værdi, uden Hensyn til, hvorledes denne kommer tilstede. — Bestatningen efter Karrum er imidlertid en meget usfuldstændig og en meget uligelig Maade, hvorpaa Bestatningsgjensstanden rammes. — Det har, som i Motiverne til Lovforslaget anført, været tilsigtet, at Brændevin burde bære en Skat af 4 Sk. pr. Pot, idet det formentes, at der af en Td. Karrum udbragtes 16 Potter 8 Graders Brændevin, men da der i nogle Brænderier pr. Td. Karrum har været frembragt 20 Potter, i andre 24 Potter 8 Graders Brændevin, er Afgiften haade bleven meget mindre, end Lovgivningen har villet, og derhos meget forskjellig efter den mere eller mindre fuldkomne Indretning af Brænderiet og efter Mængden og Bestaffenheden af det Naaprodukt, som dertil er anvendt. Den Afgang, som Karrumsbestatningen saaledes giver til gennem en stadig Forbedring af Redskaber og Driftsmaade at formindste Afgiften, turde ikke veie lidet under Næringsbrugernes Betragtning af Udbyttebestatningen og bidrage til at overse det Besvær, den Indskrænkning i Driftsfriheden og den administrative Vilkårlighed, hvormed den nuværende Bestatningsmaade maa være forbunden, og hvorover der saa ofte hidtil har været ført Klage. — Men det er fra Statens Side af Interesse, at den Afgift, som den finder, at Brændevinsproduktet bør bære, ikke blot er tilstede i en Beregning, men virkelig kommer ind,

og at denne Afgift ikke gøres ulige efter det anvendte Naaprodukt eller de benyttede Redskaber, samt at Næringsbrugeren sættes istand til at indrette sin Virksomhed paa den frieste, fordelagtigste og den mest økonomiske Maade.

Det kan ikke paatvivles, at dette vil kunne opnaas ved Udbyttebestatningen, og at denne Bestatningsform vil kunne føre til en Besparelse i de hidtil havte Omkostninger ved Brændevinskontrollen.

Hvor indviklet denne er ved det nuværende Bestatningsystem, vil ses af Lovforslagets 2den Afdeling og de mange administrative Bestemmelser, hvormed Indholdet af Loven af 7de Februar 1851 Kap. II og Loven af 28de Mai 1853 har maattet forøges. — Driftsplanen for hver Brænding, for hvilken Afgiften forud erlægges, skal indeholde i hvilke Kar og i hvilket Diemed hvert af disse benyttes, naar Mæskeskarret fyldes, naar Mæsken er færdig osv., og enhver Afvigelse fra denne Plan straffes med betydelige Bøder. — Om Redskaberne komme i Uorden, om Brændingen bliver forgyæves eller om Gjæringen og Afbrændingen har givet et større eller mindre Udbytte, kommer ikke i Betragtning, Afgiften er erlagt, og ingen Tilbagebetaling af denne finder Sted. — I Modsætning hertil giver Udbyttebestatningen Fabrikanten større Frihed i hans Virksomhed, navnlig derved at han ikke gennem Afgiften tvinges ind paa en Indskrænkning af Gjæringsrummet og at han kan foretage den hensigtsmæssigste Indmæsning og lade Gjæringsprocessen foregaa paa den for Udbyttet tjenligste Maade. — Det er alene paa dette han behøver at have sin Opmærksomhed henvendt. Derhos vil Kontrollen efterhaanden kunne indskrænktes til at undersøge, at Indretningen ikke undergaar Forandring, samt at optegne maa nedlig Mængden og Bestaffenheden af det producerede Brændevin, for hvilken Afgiften er krediteret.

Under det nuværende Afgiftssystem lægges der mindre Vægt paa at udvinde saa meget Udbytte af Naaproduktet, som dette vilde kunne give, end at frembringe den største Mængde Alkohol af det mindst mulige Rumfang af Mæsken, idet Tabet ved Oppfrelsen af noget af Naaproduktet dækkes ved Besparelse i